

bernes Side; thi det er jo et helt andet Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Rosen) ønskede jo absolut ikke Forandring med Hensyn til det Forhold, der omhandles i §§ 1 og 2, og var altsaa en Modstander af den egentlige mellemkommunal Bektatning; jeg konstaterer kun dette. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) kom ind paa en hel Del Enkeltheder og Detailler i Forslaget, som jeg ikke tror, at det er paa sin Plads yderligere at følge ham i, idet enhver af de Enkeltheder, han berørte, har været nøie drøftet i tidligere Udvalg, hvor Meningerne have været mere eller mindre delte om, hvorvidt man skulde gaa i Stattelægning af Embedsmænd og Bestillingsmænd, Arvesæstegifter, Tiender osv. Nogle have villet blive staaende ved Et, Andre ved et Andet. — Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at efter det Princip, hvorpaa dette Lovforslag er bygget, vil der jo være saameget mindre Betænkelse ved at gaa vidt i denne Henseende, som det jo slet ikke stiller de vedkommende Ciere, Næringsdrivende eller Embeds- og Bestillingsmænd i nogen Fare for at blive skattelagt høiere, end de ellers vilde blive. Tidligere var man bange for at gaa for vidt, for f. Ex. at tage Arvesæstegifter med, idet man nødigt vilde aabne Døren høiere end nødvendigt for en Bektatning, der kunde føre til Ubillighed; men det vil ikke blive Tilfældet efter dette Forslag. Det ærede Medlem kom derefter til det, som egentlig var Kvintessentsen af hans Indvendinger mod Lovforslaget, at der dog skulde være en saadan Fare tilføjet; idet nemlig Opholdskommune vilde søge at tage Revanche for det Tab, den led ved at maatte give en anden Kommune en vis Del af Bektatningen, nemlig ved at beskatte Vedkommende høiere. Ja, det er jo umuligt i den Henseende at garantere for Noget, der vil komme ind under de almindelige Statteregler i Kommunen. Kan en Kommunalbestyrelse forsvare for høiere Autoriteter, for Overligningskommissionen og Eignende at sætte en Mand i høiere Skat til Kommunen, saa gjør den det, og dertil har den Hjemmel i den nuværende Bektatning; men at søge en Hjemmel i det, at der skal afdrages Noget til en anden Kommune, til en Forhøjelse af hans Bektatning, det er der ingensomhelst Grund til, det kan Kommunalbestyrelsen ikke beraabe sig paa. Jeg skjønner altsaa ikke rettere, end at ogsaa det er en lidet begrundet Frygt, forsaavidt den anføres som et Angreb mod Forslaget. Det ærede Medlem dvælede ogsaa ved Reglerne i § 10 om Aktieselskaber og om Interessentskaber og gjorde navnlig opmærksom paa, at Regjeringsforslaget i 1872—73 ikke var gaaet saa vidt, men kun havde villet stattelægge saadanne Indtægter fra Aktieselskaber og andre Interessentskaber, som ikke kom her i Landet boende Personer til Gode. Jeg skal ikke heller komme nærmere ind paa denne

Enkeltthed, men kun erindre om, at, saavidt jeg huffer, vare samtlige Medlemmer af de tidligere Udvalg, der have behandlet denne Sag, enige om at gaa saa vidt, som her er foreslaaet i § 10; jeg undrede mig derfor ogsaa noget over, at det ærede Medlem nu mener, at man bør forlade det. (Rimestad: Jeg var ikke Medlem af Udvalget!) Det ærede Medlem var ikke Medlem af Udvalget, men Medlemmer fra hans Side vare enige i denne Betragtning. — Ved andre Enkeltheder skal jeg ikke dvæle nærmere, men jeg skal kun slutte med at udtale, at, forsaavidt Ensartethed i Reglerne for den kommunale Bektatning kræves som Betingelse for Gjennemførelse af en mellemkommunal Bektatning, anser jeg det for at være det Samme som at erklære en mellemkommunal Bektatning for uigjennemførlig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sad) ryfter paa Hovedet. Jeg kjender det ærede Medlems Princip, som er dette, at der skal gennemføres en ensartet Bektatning paa Indtægt og Formue, som det ærede Medlem har fremstillet det i tidligere Betænkninger. Jeg skulde ikke være utilbøielig til at slutte mig til et lignende Forslag, skjøndt jeg ikke nærer den Tro, at en Bektatning direkte paa Indtægt og Formue vilde føre til en virkelig retfærdigere Bektatning end den nuværende paa Formue og Velighed. Jeg skulde imidlertid ikke være utilbøielig til at slaa ind paa denne Vej, hvis jeg ikke var overbevist om, at af alle Veie er det den mest ufremkommelige. Et Forslag paa at opstille en direkte Formuebektatning have vi diskutert saa vidtløftigt her, at jeg ikke kan tro Andet, end, at under de nuværende politiske Forhold, under den nuværende Sammensætning saavel af Rigsdag som af Regjering, vil en Gjennemførelse af en direkte Formuebektatning være det Umuligste af alt Umuligt. (Rimestad: Ja, det maa man da haabe!). Det ærede Medlem bekræfter det, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa det. Forsaavidt man altsaa ikke vil gaa denne Vej og ikke vil gaa til en ensartet Bektatning i alle Kommuner, som jeg er overbevist om er uigjennemførlig, saa er en mellemkommunal Bektatning umulig, og saa have vi kun det ærede Medlems for Præsids Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) Anvisning paa at vende tilbage til Næringskatten. Vi ere jo Skridt for Skridt gaaet afbilligt tilbage i Udviklingen i de senere Aar, det kan jo være, at vi skulle gjøre det Skridt med at vende tilbage til Næringskatten. Jeg antager, at Konsekvensen deraf maatte blive, at vi ogsaa forlode Næringsfriheden; de to Ting høre jo temmelig nøie sammen. Jeg kan imidlertid ikke Andet end anbefale Thinget dog at gjøre et Forsøg paa, om det var muligt paa en ny Basis at søge at bringe Noget frem i denne Sag, og efter al den Erfaring, jeg har havt fra lignende Sagers tidligere Behandling, tror jeg ikke, at der praktisk vil kunne naaes noget virkeligt Udbytte ad anden Vej end den her